

Akşamüstü Esintileri

– kul mehmet · 29 Mart 2018

CEHENNEMİN DİBİNDEYİM

Şimdi hangi yaban eldesin
Hangi gönlün içinde bensizsin
Hoyratça ayrılığın esen yelinde misin?
Ararsan beni hasretin selindeyim
Arama artık beni cehennemin dibindeyim
Sen kendi dünyanda kal diyeyim
Aklıma geldikçe bir zalimi sevmişim bileyim

VARDIKÇA

Uzandım hasretin yoluna boylu boyunca
Belki acır halime yâr öldüğümü sanınca
Koşar buselerle diriltmek için balı dudağında
Açmadı gelmedi o gonca gül yanımda
Soldukça beni de soldurdu benden kaçtıkça
Ölüyorum ben o nazlı yâr başka kollara vardıkça

GETİRMEDİ

Yıllardır ayrığa ağladım kâr etmedi
Giden sevgili acıyarak geri gelmedi
Heceler mısralar tükendi gönül anlamadı
Bu hasreti unutturmaya kelimeler yetmedi
Ağla o zaman boşuna gönül nasihat bitti
Çırpınışların feryadın derdine dermanı getirmedi

SARMAYINCA

O yâr beni uzakta bırakınca
Gözleri sel olup ağlayınca
Gönül'e nasıl söz geçer bilinmez
Çare gelip beni bulmayınca
Gönül uslanmaz kendini yâr ile sarmayınca

BEKLİYOR

Nazlı yâr sana yavaş adımla mı geliyor?
Sen sevsen de sevdiğini mi bilmiyor?

İnsanoğlu kızı bazen böyle görmüyor
Görene kadar gönül neleri çekiyor
Kahr içinde bir gülümsemeyi bekliyor

BEKLE

Dokunma tabip sen benim yarama
Nazlı yâr ile sen girme artık arama
Az uzakta bekle dur gitme ama
Yârim gelmezse sarmazsa yaramı bu ara
Sen gel sar elden ne gelir küsme ama

KURTLANMAYI

Gönül ister yâr ile çeksın halayı
Gönül güzel bakışından sever dolayı
Severken durmayalım vermeyelim molayı
Seçelim aşkla severek nurlanmayı
Ya da sevmeyerek seçelim biz kurtlanmayı

BULAMAZ

Bilmez insan var olan güzelliğın yok'unu
Hoyratça harcar güzelliğı bitince yaşar şokunu
Arar yerine koyacak bir şey bulamaz şaşırır
Kaybetti mi bulamaz artık doğruluğın yolunu

OĞLUNU

İnsan elbet çok sever oğlunu
Sevgiyle açar sarmak için kolunu
Bazen kolu boşta kalır saramaz
Hala sever kollar sağını solunu
Bekler gelmezse de gece gündüz yolunu

OLSUN YAKIN

İnsan ister sevdikleri olsun yakın
Ey insanlık güzelliğē yakın bakın
Kimisi der sakın yaklaşama uzak kal
O zaman solar be kuzum onca bağın
Hani nerede yakın etrafın var olan canın

İŞİN SONUNDA

İnsan bu dünyada yaşayacaktır
Lakin ne ile beraber yaşayacaktır
Ya arayarak bulacaktır saracaktır
Ya bulmadan oturarak hep ağlayacaktır
İşin sonunda yaptığı yanışı anlayacaktır
Geri dönüş yolunu bulursa koşacaktır
Bulamazsa gidemese yalnızlıkla solacaktır

BAK BAKALIM

Aşk yakar sönmüş gönül ateşini
Bul yâri aşkla getir sen gerisini
Düşün ötekisini berisini kendini
Üzme yâri al sırtında derdini
Bak bakalım o zaman yâr sana güldü mü?
Yoksa aşkı bilmeyerek gülmedi mi?
O zaman sende yak yârin sönmüş gönül ateşini
Göster aşkla onu ne kadar çok sevdiğini
ZOR

Yalnızlık inanın çok zor
İnsanı yakar bu sönmez kor
Var zorluğunu çekene sor
Ne çek ne sor yaklaş yor
Sar gönülden sönsün o kor
Kimseyi de sakın ne olur görme hor
Zurnayı çalsan da yatasın hor hor
Kötüyü çalar çağırırsan gözün olur mor
Mehmet Aluç / Âşık Gülveren

28 Mart 2018-

17.45